

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne pet- vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani 12. februarja.

Nesrečni dogodki v Sudanu, osobito pa poraz Baker-paše pri Tokarji, kjer so egiptovski vojaki pokazali toli brezprimerno strahopetnost in popolno nesposobnost za vojaška podjetja, prouzročili so po vsej Angleški globoko potlačenost, kajti vsakdo čuti, da je, naj se misli o tem, kakor komu drago, vender le Angleška za vse te poraze in nezgode odgovorna in da je sijaj angleške slave in moči baš po teh dogodkih v vzhodnih deželah kolikor toliko zatemnel.

Omenjene katastrofe so toliko uplivalo na vlado, da se je h krati odpovedala svoji teoriji in politiki popustljivosti in da je z vso energijo začela skrbeti, kako rešiti velevažna pristanišča ob Rudečem morji. Obramba Suakima, ki je najbolj v nevarnosti, organizuje se skozi in skozi le od strani Angležev, kajti preplašene in nerabljive egiptovske čete, ki so pri Tokarji takoj spustile se v beg, niti za obrambo za nasipi neso sposobne, neso sploh za nobeno rabo. Saj še ni dolgo temu, da se je več visokostojebnih egiptovskih častnikov branilo s svojimi vojaki iti onokraj prvih utrjenj, ker niti častniki svojim lastnim vojakom ne zaupajo. Egiptovska vlada je tudi to druhal poklicala nazaj, ker je uvidela, da je to nujna potreba.

Tudi Baker-pašo poklicali so nazaj. Njegova naloga, že s početka ne posebno nadpolna, končala se je žalostno, in sedaj bode lahko od daleč opazoval nadaljni razvitek te afrikanske smešne žaloigre.

Kakor znano je Turčija ponudila 10.000 vojakov proti Mahdi-ju in njegovim besnim četam, a zahtevala samo, da stroške te ekspedicije povrne ali angleška vlada, ali da vsaj jamči, da se ti stroški poplačajo iz dohodkov Egipta. Vsa pogajanja v tej zadevi ostala so brezuspešna in lord Granville je ponudbo Porte kar na ravnost zavrgel.

Na to je Porta po svojih poslanikih pri vele-vlastih povpraševala in zvedeti skušala, bi se li smela nadejati kake podpore proti postopanju Angleške v Egiptu, a dobila je iz Pariza in Berlinu odgovora, s katerima ne more biti zadovoljna. Grof Hatzfeldt je baje Turčiji prav prijazno svetoval, naj opusti misel, da bi pri vlastih dobila diplomatično podporo proti Angleški, in naj se s slednjo kakor hitro mogoče sporazumi in spoprijazni. Ti odgovori

so le posledice postopanja vseh vlastij v egiptovskem vprašanju. Nihče se neče umešavati, tedaj je Angležem prosta roka in ni dvojbe, da bode jeklena vztrajnost angleškega rodu in Gladstona previdnost v kratkem popravila sedanje napake in utešila razburjenost in nevoljo, ki se že javlja v obeh zbornicah v naznanjenih nezaupnicah.

„Unsere Zeit“ o Slovencih.

Nemško časnikarstvo, zlasti kolikor ga izhaja v Avstriji, se je proti nam Slovincem že tolikokrat in v tolikej meri pregrešilo, da nam ni zamere, ako smo že davno izgubili véro, da bi nam od nemške strani še katerokrat prišla prijazna beseda, pravična sodba. Znanost so prevračali v bajko, a iz bajke so deleli znanost, samo da so slovenski narod sramotili in v nič devali! Če pa smo vstali in jih zaprosili, naj imajo vsaj do svete resnice spoštovanje, ker to je tudi njim v čast, tedaj so se nam rugali in bili smo jim k večjemu: „ein interessantes Nationchen!“ Resnično, od nemškega naroda, ki si zazdi, da opravlja na vzhodu in jugu Evrope poslanstvo prosvete in svobode, smo mi Slovenci v hudih svojih bojih za napredek dobivali britko malo podpore in vzpodbuje! Ali, kaj govorimo v času preteklem? Še danes ta dan nemška „znanost“, obilo premrežena s političnimi tendencijami, nas Slovence smatra za „barbare“, slovenski naš jezik razkazuje kot kôpo „barbarizmov“ in o naših prekrasnih slovenskih domovih govori le mlačno. Vse to pa za tega delj, ker si mi hočemo končno postaviti mejnike in biti sami svoji gospodarji na zemlji malej, katere Nemci vender neso še mogli pozidati v znani svoj most. Po teh nas še vedno zadevajočih izkušnjah se ni čuditi, ako smo obupali nad poštenjem in nad resnobo nemške „znanosti“. Zato smo pa tudi kar osupnjeni, če nam vsako toliko časa kak Nemec dá dobro besedo, čudimo se, kadar v nemškem lep-slovnem ali znanstvenem časopisu čitamo o naših razmerah in deželah sestavek, iz katerega vsaj očitno sovraštvo do slovenstva ne veje. In kakor že smo, hvaležno si zapomnimo pravičnega moža, pravičen list, kateri o našem narodu, o njegavi naporih širi pošten glas, kakeršni pač zasluži.

Po teh opominjah nas bode blagovoljni slovenski rojak tem lažje razumel, zakaj v naslednjem

ne napišemo obširne in temeljite kritike o spisu „Die Slovenen“, ki ga je g. Samuel Singer spisal ter v dičnem nemškem pregledniku sedanjega časa, v „Unsere Zeit“ *) priobčil v 12. zvezku lanskega tečaja. Krivico bi tudi delali gospodu pisatelju, ki je baje hrvatsk rojak, ako bi hoteli v njegovem vrlem spisu nekatere malenkosti popravljati, ga v marsičem popolnjevati, ker nam cela ta prikazen v Lipskem časopisu jasno pravi, da se je hotelo le v jednej potezi načrtati sliko Slovencev nekdanjih in sedanjih, da si že iz tega malega in nepopolnega razvidimo, da nam je gospod pisatelj dober znanec in ljubezniv prijatelj. Mnogokaj se bi želeli, da bi se bilo povedalo bratom naših Nemcev za stran natančnejšega izpoznanja naših razmer in teženj, zlasti ker smo prepričani, da bi bil gospod Singer to storil s tisto prikupljivo besedo, kakeršna mu je bistro tekla v že izgovorjenem. Ali hvaliti in zahvaliti nam je že gospoda pisatelja dobro misel in gospoda urednika rečenega časopisa nepristranost, da sta o nas nemškemu narodu izpregovorila lepo in pravično besedo, ki bode kolikor toliko nas branila pred glasovitostjo, ki jo širijo avstrijsko-nemški srditeži o nas v onih krogih, v katerih pa mi sami napadov odbijati ne moremo!

Namenili smo se torej, le ob kratkem našim čitateljem povedati, kako je tvarina v učenem spisu razdeljena, o čem gospod pisatelj govori in tudi kakó; njegovo živo in slikovito pisavo bodo pojasnjevali najboljše nekateri stavki, ki jih v slovenščino preložimo iz njegovega spisa.

V uvodu gospod pisatelj pove, da ga je sploh misel, podajati slike o duševnem življenju južno-slovanskih narodov, na katere so politični dogodki polupreteklkih časov obrnili pozornost sveta, a da pričinja s Slovenci.

„Slovenci, južno-zahodno steblo slovanske družbe narodov, bili so tedaj, ko so se v Evropi naselili, mogočen narod, ki je ves nagnen k mirnemu delu, na svojej krasnej in rodovitnej zemlji imel vse vire gmotnega in duševnega napredka. Žalibog iz-

*) „Unsere Zeit“ izhaja v Lipskem, v zalogi F. U. Brockhause. Ureduje jo presretno znani pesnik in kritik, 61-letni Rudolf pl. Gottschall. Lanski tečaj je prinesel tudi več iz ruskega literarnega, in kulturnega življenja, tako životopis Ivana Turgeneva in dr. Op. pis.

LISTEK.

Knez Serebrjani.

(Ruski spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil I. P.)

I. Poglavlje.

Opričniki.

(Dalje.)

Bližajoč se vasi, zaslišali so knez in njegovi ljudje veselo petje, in prišedši do nje, zagledali so, da je v vasi praznik. Na vsakej strani ceste stala je vrsta mladeničev in deklet, vsaka vrsta imela je brezove veje, olepšane s pisanimi zaplatami. Na glavah imeli so fantje in dekleta zelene vence. Vrsti peli ste ali obe vkupe, ali pa druga za drugo, zabavljajoč druga drugej. Glasno se je razlegalo mej petjem hohotanje deklet in lepo je bilo videti fantov rudeče košulje. Vse se je dvigalo in kipelo; veselil se je pravoslavni narod.

Stari konjar knežev ustavil se je pri njih.

— Eh, rekel je on vesel, — glej jih, milostljivi gospod, za vruga, kako se bujno vesele in pojo,

obhajajoč Agrafeno Kupalnico!*) Kaj ko bi tu počili? Konji so upehani in tudi mi bomo ložje jahali, če se odpočijemo. Ti sam veš gospodine, da sit trebuh se ničesar ne boji.

— Saj že nesmo daleč od Moskve! — rekel je knez, očitno ne želeč ustaviti se.

— Oh, milostljivi gospod, saj si že danes kakih pet potov zahteval. Rekli so ti dobri ljudje, da se še lahko oddahnite na večjih mestih. Ukaži oddahniti, knez, konji so trudni.

— Nu, dobro, — rekel je knez, — počivajte!

— E, — zakričal je Mihejič, obrnivši se k borcem, — doli s konj, odvežite kotle in naredite ogenj.

Borci in hlapeci so hitro ubogali Mihejiča in začeli so razkladati raz konj. Sam knez je skočil s konja in slekel oklep. Videč v njem človeka znamenitega rodu, prenehali so mladi peti, starci odkrili so kape in vsi so stali, pogledavajuč drug drugega in ne znajoč, ali bi se še dalje veselili ali ne?

— Ne sramujte se, dobri ljudje, — rekel je

*) Agrafena Kupalnica je narodni praznik dne 23. jun., to je pred sv. Janezom Krstnikom.

prijazno Nikita Romanovič, — jastreb ne sme ovirati sokolov.

— Hvala, bojar, — odgovoril je stari kmet. — Če tvoja milost nas ne zamuja, prosimo te pokorno, usedi se na zemljini nasip, a mi tebi prinesemo medice, ako hočeš, knez, piti z nami na zdravje! — Neumnice! — nadaljeval je, obrnivši se k dekletom, — kaj se bojite? Ali ne vidite, da je to bojar s čelado, ne pa kaki opričniki! Vidiš, od teh dob, kar je nastala v Rusiji opričina, se naši ljudje vsega bojé, ni več življenja za revnega človeka! Če piješ v praznik, glej, da se ne upijaniš, če poješ, pa glej okrog. Ne da bi pričakoval, usujejo se ti, kakor sneg na glavo.

— Kaka opričina? Kaki opričniki? — vprašal je knez.

— Vrag vedi! Imenujejo se carske ljudi. Mi smo carski ljudje, opričniki, a vi ste zemščina (kmetje). Mi moramo ropati in odirati vas, vi pa morate trpeti in uklanjati se. Tako je ukazal car.

Knez Serebrjani se je razvnel.

— Kaj, da bi bil car ukazal zatirati narod! Oh, prokleti vrugi! Kdo so ti? Kako pa, da vi ne povežete razbojnikov!

gubili so svojo politično samostanost, predno jim je še dano bilo, svojo narodnost obdati s trdnjavami mirnega in stalnega obstanka.“

Potem gospod pisatelj navede mnenji, odkod da so Slovenci prišli v Noriško in v Panonijo, po Šafarikovem namreč preko Karpat iz današnje vzhodne Galicije, po Miklošičevem pa od levega brega spodnje Donave.

Od 7. do 9. stoletje so Slovenci posedali na sever, zahod in vzhod veliko več, nego-li dandanes. Gospod pisatelj navaja Fickerja: „Daleč preko sedanjih mejnikov slovenstva na severno in zahodno stran gori do Ina in do izvirkov Drave so sezala Slovencev domovja. Še dandanes le temu neso priče samo imena krajev na trdo-nemškej zemlji, ki očitno imajo slovansko korenino, nego tudi besedica „Windisch“, ki se jo za ime dostavlja krajem, kjer se pa sedaj ne vidi nobenega Slovana več.“

Tužno je nadalje čitati, kam so nas nazaj potisnili! Slovenci prebivajo danes ob vznožji južno-vzhodnih koncev Planin in na Krasu na vkupe se držečej zemlji v obsežku le še 251 štirjaških milj. Po številu, pravi g. pisatelj, je Slovencev najmanj 1,300.000, kar je pač popraviti na številu 1,367.094.

Na zgodovino Slovencev prišedši piše gospod pisatelj, da so s prvega bili podložni Avarom, od katerih jih je odrešil kralj Samo, ustanovivši prvo nezavisno slovansko državo. Po Samovej smrti pa so Slovenci na Nižjem Avstrijskem morali se zopet ukloniti Avarom; Slovenci v Karantaniji so ostali še nekoliko časa sami svoji, a 748. leta so prišli pod Bavarce, 788. leta z le-temi pod Franke. „S frankovskim gospodstvom pa se pričinja germanizacija slovenskih pokrajin, ki se je tudi zvršila po frankovski upravi, po nemških naselebinah, po samostanih, katerim se je izročalo zemlje in prebivalce. Zlasti izza leta 824. je opazovati, da je Karolinška državna politika čedalje doslednejše upravo slovenskih zemelj izročevala nemškim rokam; slovenski glavarji so se morali umikati nemškim grofom.“ Od 13. veka naprej so jeli Slovenci pripadati pod oblast Habsburžanov, kateri so leta 1804. ustvarili samostojno avstrijsko cesarstvo. Od tega časa se ustanavlja država, ki si je za načelo vzela narodno ravnopravnost. Na narodno ravnopravnost zidajo sedanji Slovenci svoje upe; četudi je slovenski narod že mnogo izgubil in ga je dokaj še v nevarnosti, „vendar ima sedaj svoje dušno življenje tako razvito, da mu gre častno mesto sredi raznih narodov v avstrijskem cesarstvu.“ (Dajje prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 12. februarja.

Odsek za pretresovanje **izjemnih naredeb** končal je v nedeljo svoja posvetovanja in ob enem sklenil, da ni treba, da bi njega posvetovanja ostala tajna. Večina odseka je pritrdila vladi, manjšina je pa predlagala, da se izjemne naredbe smejo uporabljati samo proti anarhističnim rovanjem in rovanjem proti varnosti človeškega življenja. Po njenem navetu, naj se preklicajo naredbe o omejenji družbene in tiskovne svobode ter odpravi porotnih sodnij. Grof Coronini je glasoval z večino. Iz tega se da sklepati, da bode njegov klub najbrž tudi v

zbornici glasoval za vlado, ter jej tako naklonil večino. Poročevalcem je izvoljen dr. Tonkli in odsek je sklenil imeti še jedno sejo, v kateri predloži Tonkli svoje poročilo. V zbornici se ne začne danes debata o izjemnih naredbah, ampak še le v petek.

Na Dunaji in v Pešti se je **hrvatski** ban dogovoril, kako postopati v hrvatskih zadevah. Pred vsem se je sklenilo, da se sabor skliče konci meseca aprila.

Vnanje države.

Kakor se da iz „Norda“ posneti, pripravlja se zdaj **tricararska zveza** katera bode izpodrinila tripelalijančo, ali vsaj Rusija dela na to. Po mnenji tega lista, ki je v tesni zvezi z ruskimi vladnimi krogi, je tripelalijanča nekaj lahko zdrobljivega, čemur ki utegnila slediti cela vrsta vojsk. Tricararska zveza pa daje vse garancije za svojo stanovitnost in je jako sposobna za ohranjenje miru.

Srbski ministerski predsednik je zaukazal, izdelati občinski zakon, ki se bode predložil skupščini. Podlaga temu zakonu bode Jules Ferry-jev načrt o organizaciji francoskih občin, omejila se bode tudi občinska avtonomija in vlada bode imenovala občinska svetovalstva in župane. Nadalje misli predlagati srbska vlada, da se nastavi 1500 žandarjev po avstro-ogerskem uzorcu in se sedanji stražniki javnega reda umrste v stalno vojsko. Težko, da bi se to posnemanje tujstva in zatiranje svobode dobro obneslo v Srbiji.

Ruska vlada je ukazala, da morajo vsi uradniki na poljskih železnih v dveh letih pridobiti rusko državljanstvo, če ne bodo iz službe odpušteni. Ta vest jako vznemirja Nemce, katerih je mnogo nastavljenih sploh pri železnih v Rusiji.

Francoska zbornica je v saboto začela posvetovanja o zakonu, kako zatreti javne manifestacije. Od neke strani se je nameravalo porabiti to priliko, in vreči ministra notranjih zadev Waldeck-Rousseau-a.

V obeh zbornicah **angleškega** parlamenta začno se danes posvetovanja o vladnej egiptovski politiki. V zgornji zbornici se bode razgovarjalo o sledečem predlogu marquisa Salisbury-ja: „Zbornica je tega mnenja, da je poslednje obžalovanje vredne dogodke v Sudanu v velikej meri zakrivila vlada Nje Veličanstva.“ Jednako se glasi predlog, katerega je napovedal Sir Stafford Northcote v spodnji zbornici, pa Sir William Lawson je predlagal še sledeči dostavek: „Zbornica neče izreči nikake sodbe o egiptovski politiki, katere se je držala vlada zadnje dve leti, in katerej je pritrjeval parlament, pa nadeja se, da se v bodoče egiptovske čete ne bodo zato rabile, da bi se utikalo v izvolitev vladarja, kakeršno si je odločil sam egiptovski narod.“ Morda je sreča za vlado, da je Gordon ostal še živ, kajti vsi angleški časniki so napadali vlado zaradi Gordonove misije in narod je bil zaradi tega jako razburjen. V spodnji zbornici bode trajala o tem debata gotovo tri dni in še le v petek se bode glasovalo o nezaupnici vladi; v zgornji zbornici pa utegne glasovanje biti že v četrtek. Mnogo parov se je nalašč k tej debati pripeljalo z dežele. Standard, glavni organ konservativcev, obrača se do nezavisnih liberalcev, da naj glasujejo s konservativci za nezaupnico vladi.

Kakor se sliši, odposlala se bode prva brigada **egiptovske** vojske k prvim Nilovim slapovom, ko se uredi potrebne priprave. Tej brigadi zapovedujejo angleški častniki. Ob Nilu pod Chartumom so se že prikazali ustaši. — Garnizija v Sinkatu je že pojela vse velblode, pse in mačke, ki so se mogle dobiti. Neko poročilo javlja, da se je zdaj posrečilo to mesto preskrbeti z živežem. Ako se ta vest ne obistini, bode Sinkatska garnizija kmalu od lakote prisiljena udati se. V Suakimu so se sicer izkrcali angleški pomorski vojaki pa vsi vodnjaki so zunaj utrd, in če se ne posreči v mestu izkopati

arteških vodnjakov, se Suakim ne bo mogel držati. Vojaki, ki so ušli mesarjenju pri Torkarji so nezanesljivi, in bati se je, da se ne upró. Suakimski policijski direktor je neki na skrivnem v zvezi s puntarji. Mesto Sanheit, na abisiskej meji je v nevarnosti, da ne pade ustašem v roke. „Times“-ov dopisnik v Kajiri skuša Baker pašo oprati vsake krivde pri poslednjem porazu. Baker je dober general, in njegove naredbe bile so izvrstne, pa bojazljivost njegovih ljudi je vse skazila. Samo tuji žandarji — Albanci, Italijani in Švicarji — so se dobro bili, pa so vsi pali.

Dopisi.

Iz Zagreba 11. februarja. [Izvirni dopis.]

Dokler ste bili na Kranjskem samo dve stranki, narodno slovenska in nemškutarska, je bilo veselje motriti naša prizadevanja in naš napredek. Mislili smo ter nadejali se, da se bodo vremena nam zjasnila, ko prodremo do večine tudi v kranjskem deželnem zboru, a komaj smo prišli do zaželjene večine, zasijal je zlobni duh nesklad mej nas in vsled tega zdaj le žalost obdaja pravega rodoljuba, če gleda in vidi, da povsod nazaduje naša reč, mestu da bi napredovala.

Kakor na Kranjskem, obstoje tudi na Hrvatskem štiri stranke, in sicer: a) vladina narodna, t. j. magjaronška stranka, katerej na čelu stoji expop Josip Miškatovič; b) Mrazovičeva neodvisna stranka; c) dr. Medakovčeva srbska stranka in d) Starčevićeva stranka prava. V hrvatskem saboru je najjača vladina narodna stranka, najslabeje zastopana je neodvisna stranka, a izven sabora ima stranka prava največ privrženikov, in ko bi se danes reklo, naj si narod svobodno voli svoje poslance, bi gotovo dobil Starčević večino za-se.

Te stranke imajo tudi svoje organe in sicer ima vladina stranka „Narodne Novine“ in „Agrar Zeitung“, neodvisna stranka ima „Pozor“, a Starčevićeva ima „Sloboda“, dočim je še srbska stranka, ki podpira vlado, dozda še brez lastnega glasila.

Na Kranjskem opazujemo v novejšem času tudi štiri stranke, namreč: a) Šukljevo vladino stranko (organ „Laibacher Zeitung“); b) Klunovo klerikalno stranko (organ „Slovenec“); c) narodno radikalno stranko (organ „Slovenski Narod“) in Deschmann-Schreyevca nemškutarsko stranko (organ „Laibacher Wochenblatt“).

Čudno je, da so sedaj na Hrvatskem najbolji podpiratelji vlade taki ljudje, ki so pod banom Rauchom bili najhujši protivniki Magjarov. Poglejmo si n. pr. Jos. Miškatoviča, Mirka Horvata, dr. Marka Lončarića. Miškatovič je kot urednik „Zatožnika“, „Branika“ in „Pozora“ dosta preganjanja pretrpel, bil je celo obsojen in zaprt; dr. Lončarić je bil kot katehet na Varaždinskem gimnaziji ob službo dejan, a zdaj se govori, da želi Miškatovič postati biskup v Požegi, kjer bi se imela nova biskupija ustanoviti, Mirko Horvat načelnik pravosodja, a dr. Lončarić kanonik v Zagrebu.

Na Hrvatskem je že tako; kdor hoče vlado podpirati, tistega podpira i vlada, pa zato bodo imeli Magjari še dolgo časa sebi prijazno večino v hrvatskem saboru, če tudi s pomočjo gulaša, kar hrvatski kmet naročito v Slavoniji ni niti najmanje politično zrel. Za dokaz tega navajam, da so v Daru-

Možje so se smijali.

Pri tej priči razlegel se je močen krik, da je vsem skoz ušesa letelo. Kakih dvanajst let star detek je pritekel, in ves krvav planil mej ljudi.

— Rešite me! skrijte me! — kričal je, gra-beč za obleko moške.

— Kaj ti je, Vanja? Kaj kričiš? Kdo te je pobil? Pa saj ne opričniki?

Na jeden mig sti se združili obe vrsti v jedno tropo; vsi so okrožili dečka; pa on od strahu skoraj ni mogel govoriti.

— Tam, tam, — rekel je s tresočim glasom, — za vrta pasel sem teleta . . . pridrli so, začeli so klati teleta, sekati s sabljami; prišla je Dunjka, začela jih prositi, oni so Dunjko zvezali, odveli jo seboj, mene pa . . .

Zaslišali so se novi kriki. Ženske pribežale so z družega konca vasi . . .

— Gorje, gorje! — kričale so, — opričniki! bežite, skrite se v erž! Dunjko in Alenko so ugrabili, Sergejevo pa ubili.

Pri tej priči pokazalo se je kakih petdeset jezdecev z golimi sabljami. Spredaj je skakal črno-bradat korenjak v rudečem kaftanu, in risovej kapi s

— Da ne povežemo opričnikov! Oh, gospod, vidi se, da si od daleč prišel in ne poznaš opričine! Kaj pa hočemo storiti? Pomisli, pridrla je kakih deset ljudi na dvor k Stepanu Mihajloviču, tam le na ta dvor, ki je zaprt. Stepan bil je na polji; kričali so nad starko: daj tega, daj družega. Starka da jim vsega in se jim klanja. Zdaj so zakričali nad njo: baba, daj denar! Zaplakala je starka, pa kaj je hotela, odprla je skrinjo, izvlekla je iz cunj dva altina, dalo ju je njim s solzami: uzemite ju, samo pustite me živo. A oni so rekli: premalo je. In udaril jo je jeden opričnik na sence, ter pala je mrtva! Pride Stepan s polja, vidi: njegova stara leži z razbito glavo: on ni strpel. Začel je zmerjati carske ljudi: Boga se ne bojite, prokleti razbojniki! Bog vam daj vse hudo na onem svetu! A oni so mu vrgli zanjko na vrat in obesili ga na vrata.

— Kako, na velikej cesti, prav tik Moskve, tedaj razbojniki ropajo in ubijajo kmete! Kaj pa delajo naši staroste in sodci? Kako da oni trpé, da se razbojniki izdajejo za carske ljudi?

— Da, — ponovil je mužik, — mi smo carski ljudje; nam je vse dovoljeno, a vi ste kmetje! Oni imajo tudi svoje starešine; nosijo za znak: metlo in pasjo glavo. Morajo že v istini biti carski ljudje.

— Bedak! — zakričal je knez, — ne povzdiguje razbojnikov za carske ljudi! — Tega ne razumem, mislil je on. — Posebna znamenja? Opričniki? Kaka beseda je to? Kdo so ti ljudje? Ko pridem v Moskvo, vse objavim carju. Naj on veli meni poiskati jih! Jaz se ne bom šalil z njimi, kakor gotovo je Bog svet, da se ne bom.

V tem se je razveseljjevanje nadaljevalo.

Mlad fant predstavljal je ženina, mlada deva nevesto; fant se je globoko priklanjal sorodnikom svoje neveste, katere so tudi predstavljali fantje in dekleta.

— Gospodar moj, tast, pel je ženin vkupe z zborom, — nakuhaj mi piva!

— Gospodarica, tašča, napeci pirogov!

— Dragi moj svak, osedlaj mi konja!

Potem so se fantje in dekleta prijeli za roke, ter zavrtili se okrog ženina in neveste, s prva na jedno, potem na drugo stran. Ženin pil je pivo, jel piroge, jahal konja in izganjal svojo rodovino.

— Pojdi k vragu, tast!

— Pojdi k vragu, tašča!

— Pojdi k vragu, svak!

Pri vsakej kritici pabnil je iz vrste zdaj dekle, zdaj fanta.

vanu izvolili v sabor magjarskega žida Tüköry-a, ki se je po volitvi tožiti dal od krčmarja za gulaš in vino, katerega so pojedli in katero so popili njegovi volilci.

O morali ne bom govoril, niti ne bom delal kakšnih sklepov.

Z notranjskih hrilbov v februarju. [Izv. dop.] Pa naj pridem tudi jaz jedenkrat s svojo torbo na dan! sem dejal g. urednik, ko sem pričel pisati ta dopis, — in nič drugega kot navaden dopis za naš cenjeni dnevnik; in temu dopisu — da izveste čemu prav za prav pišem! — dal je povod najprvo nek odstavek dr. I. Tavčarjevega „Pravnika“ (med letošnjimi knjigami Mohorjeve družbe), potem razni glasovi o sedanjem „propadu kmetijskega stanu“, in slednjič pa — „winkelschreibarji“, o katerih še živa duša v noben slovenskem listu do sedaj črnila ni!

Vsak dopis pa ima — kakor veste g. urednik — svoje „jedro“, zbog tega je mora imeti tudi ta, in sicer kakor sem že dejal: „winkelschreibarji“, sc. „zakotni pisarji“, „advokatje“, cum pleno titulo, ali kakor vam že drago g. urednik.

Usmiljeni čitatelji „Slov. Nar.“ mislim da mi ne bodo v zlo šteli, če jim „winkelschreibarski kor“ opišem baš sedaj o pustnem času; pa ne podam o njem nikake izvanredne definicije; saj ne po mojem mnenju pove že ime samo, kakšne korenine je ta zloglasna svojat, katere menda v celem Avstrijskem cesarstvu ni nikjer toliko ogromno število, kakor po slovenskih pokrajinah! Bolj natanjko opisati treba seveda le bolj „cvet in sad“, katera donáša ta med človeštvom zaredivši se osat, tistemu, ki je imel ali ima še opravila z njim. Ker je pa mej temi „nesrečneži“ zastopan najbolj — Bog me! — naš priprosti narod, moramo te ljubke „winkelschreibarske“ živalice malo bolj pri svetlobi ogledati, (ker se jej po navadi strašno izogibajo!), da vidimo kakšne „naturfarbe“ da so in s kakšnim oljem namazani ti „winkelschreibarji“. (To zanimivo in staroslavno ime „winkelschreibar“ naj si blagovoli vsakdo dobro v spominu ohraniti!)

Kamor greš prijatelj, po mestih, trgih in vaseh, povsod naletiš mej poštnim svetom tudi na osebe nižje vrste, katere po skritih kotih in luknjah, po manj imenitnih in nečastnih krčmah in pivnicah (čem manj častna je le ta, tem preje najdeš v njej kakšnega uda „winkelschreibarskega kora“), preže na svoj plen, kakor pošast — ameriški tiger — sit venia verbo! — na mimogredočo žival — i. dr. Svoj posel opravljajo ti „winkelschreibarji“ izvrstno, to se jim mora priznati, da, dandanes nekateri celo kot obrt (!); oni poznajo pripravne pozicije, in vedo slehernega privabiti na limance, svesti si, da jim ne izpodleti, niti ne otide dobro in mastno plačilo, — katerega vir poznajo brezdvomno bolje, nego vsak — judovski krivokljunač. To plačilo izmerijo si „winkelschreibarji“ po lastnem cenovniku, na ljubo in neljubo stranke, s katero imajo slučajno opravila! — To so vam krasne duše!

Glavni njih smoter je „schwindel“ najviše potence; „schwindel“ je njih parola, in to imajo zapisano na svojem praporu! Neprevidno in kratkovidno ljudstvo odirati, kar se odreti da, stranko zopar stranko in le-to zoper urade in uradnike hujskati, ščuvati in podpihovati, razde urade mej ka-

terimi so jim najvažnejši: okrajna, okrožna in za temi nad-sodišča, pa nadlegovati in — kar se itak samo po sebi umeje, z različnimi ulogami, ki jih tacim obžalovanja vrednim strankam osobito v pravnih zadevah itd. napravljajo, ter le-te za tem pri navedenih uradih ulagajo, — napotja delajo, da se drugega izraza ne posluži človek.

Ta pošastni element vseh malo — ali brez-značajnih človeških bitij, plazi se okrog, kakor kakšen gad v vročem poletju, — ne zmeneč se niti za levi niti za desni zakonov paragraf, češ: „mi „winkelschreibarji“ smo rafiniran kor!“ — Vedno spleta nove nakane, in nastavlja spletke, po katerih lovi neprevideno človeštvo! V vsacem kotu, kjer se nahaja katera koli zanj „važna“ družba („winkelschreibar“ ima — kakor mi je izkušen zalezovatelj le-teh pravil, — boljši nos, kot vsak lovski p...!), v zanjga še bolj važnem pogovoru, ga že najdeš „winkelschreibarja“ v kakem kotu tičati. Ta „duh“ pazi na besede, sledi predmetu o katerem je govor, in kakor hitro ti izprevidi, da bi ne bilo brezuspešno poseči vmes z „dobrim svetom“, takoj se ti pridruži, in predno si prav za prav spoznal po čem diši, — je pričel že svoj pošel, morda meniš da tebi v korist? kaj še! ne tebi, ne tvojemu nasprotniku, ampak sebi, jedinemu sebi! Li nisem že povedal, da je glavni smoter vsacemu zrelemu „winkelschreibarju“ — „schwindel“ najviše potence!

Sto in sto strank zašlo je že na ta način v pest taci „rafiniranih winkelschreibarjev“, in sto in sto — obudilo jih je že morda kes nad svojo neprevidnostjo; zdaj pa vprašajmo: zakaj in kdo?!

Te ujete stranke so večina naše priprosto ljudstvo, in krvosës so jim bili „winkelschreibarji!“ Zdaj — dalje!

Pri našem kmetiskem ljudstvu naletimo na pomanjkanje izobraženosti, na neprevidnost in še na nekatere druge slabosti, katerih tu naštevati ne morem iz raznih ralogov. — To naše ljudstvo zapeljati vedo „winkelschreibarji“ kaj dobro! In ker ono njemu, tacemu „zakotnemu pisarju“ bolj zaupa, kakor svojej vesti in poštnemu svetu, se vsled navedene napake po njega („winkelschreibarja“) sladkem prigovarjanji slednič na kriva pota poda, mu veruje, s tem pa že ob jednom spušča in zakopava v neznosne stroške in žugajočo mu — nesrečo. Na tak in enak način trga „winkelschreibarska“ svojat osobito našemu priprostemu kmetu — kakor že rečeno — trdo zaslužene krajcarje, ali bodisi tudi kakorkoli že pridobljeni denar iz žepa; in strankej takej posmehuje se slednjič le nasiteni kandidat oderuške te zadrage!

Če se pomisli, koliko časa in truda gre razun tega ob jednom po vodi, zaradi jedine nevednosti in neprevidnosti, in koliko neznosnih in nezaslišanih stroškov prouzroči ta sleparska druhal (oprostite g. urednik!) našemu kmetu, potem smelo trdim, da so „winkelschreibarji“ pošastne pijavke materijalnemu stanju našega naroda!

Takej nesramnej „obrti“, gospoda moja, se mora jedenkrat na vsak način do „živega“ priti; čem preje tem bolje, zaradi tega hočem rafiniranim tem „winkelschreibarjem“ še v ostalem na prste stopiti, kajti časi so prehudi za slovensko ljudstvo, za naš — narod!

(Konec prih.)

Domače stvari.

— (Za Poreško-Puljskega škofa) je baje določen in predlagan ekonom goriškega osrednjega semenišča dr. Flapp, Lahon po rodu in po mišljenji, ki hrvaški čisto nič, slovenski pa tako malo zna, da bi v tem jeziku ne mogel izpraševati in pridigovati. Kot član deželnega šolskega sveta glasoval je proti slovenskemu učnemu jeziku na srednjih šolah v Gorici.

— (Trgovski ples.) Naprošeni smo objaviti, da bode pri trgovskem plesu galerija še le ob 1/8. uri zvečer odprta.

— (Občni zbor trgovskega bolnišnega in penzijskega društva) bil je v nedeljo dopoldne v magistratnej dvorani. Navzočnih je bilo 70 članov. Predsednik g. Dreo pozdravi zbor in vabi k obilnej udeležbi kupčijskega plesa. Iz odbo-rovega poročila je razvidno da je društvo štelo pretečeno leto 11 častnih, 63 podpiralnih, 384 pravih, vkupe 458 članov. Dohodki društva znašali so 6082 gld., stroški pa 3901 gld. 14 kr., tedaj se je premoženje za 2180 gld. 86 kr. pomnožilo. Skupno premoženje društva iznaša 50.129 gld. 5 kr., od katere svote spada na bolnišni sklad 35.354 gl. 89 kr., na penzijski pa 14.774 gld. 16 kr. Društvo je imelo podružnice v Kranji, Novem Mestu, Celji, Mariboru, Ptui, Radgoni Celovci, Beljaku in Velikovcu. Računski sklep za l. 1883 se odobri. Potem se prične razgovor o predlogu gg. Klemenčiča in Tekavčiča, naj bi se letni donesek pravih članov povišal s šest na osem goldinarjev. Prvi poprime pri razgovoru besedo g. Pavel Drahsler, kateri v jako obširnem in temeljitem govoru najprvo razpravlja, bi li bilo za društvenika koristno, pridružiti se Dunajskemu trgovskemu penzijskemu društvu, kar odločno zanikava. Pač pa odločno podpira predlog opomoči penzijskemu zakladu. Gospod Drahsler pravi, da vse obrtnije, celo vse države začele so skrbeti za svoje sodržavljane delavce v starosti, tedaj je gotovo tudi dolžnost, da začne trgovski stan skrbeti za svoje stare dni, sosebno v sedanjih časih, ko je kaj težko postati samostojnim trgovcem in bode to od leta do leta težje. Tedaj je umestno štediti v mladosti za starost. Posebno mladi gospodje člani bodo imeli največji dobiček, če se pomore penzijskemu zakladu. Gospod Drahsler potem s številkami dokaže, da, ako se letni donesek poviša, bode imel penzijski sklad društva v 30 letih, lastnega premoženja 80.000 gld., katero svoto bode zadostovala, da se bodo iz njenih obrestij podpirali onemogli trgovski pomočniki. „Tedad“, okončuje g. Drahsler „mislim da vsak od nas, kateri ne glasuje za povišanje letnine, stori hudodelstvo!“ Društveniki so govor gospoda Drahslerja glasno pohvalno odobraval. Predlagatelj gospod Klemenčič tudi jako živo podpira svoj predlog. On kaže na delavska društva, kako podpirajo svoje člane in misli, da trgovski pomočniki, kot izobraženejši, vendar ne bodo hoteli zaostajati za delalcem, posebno, ker je povikšanje skoro neznatno, na teden le od 12 na 16 kr. Ko je tudi g. Cegnar podpiral predlog, se povišanje letnine na 8 gld., vzprejme jednoglasno. Razgovor se prične sedaj o tem, ali bi naj vsako leto občni zbor določeval svoto penzij-

suknjenim vrhom. K njegovemu sedlu bili sti privezani metla in pasja glava.

— Gojda! gojda! — kričal je on, — koljite živino, pobijajte mušike, loviti dekleta, požgite vas! Za menoj, dragi moji! Nikomur ne prizanašajte!

Kmetje so bežali, kamor je kdo mogel.

— Ljubi oče! Milostljivi gospod! — upili so ti, ki so bili bliže kneza, — ne pusti nas sirot! Varuj nas, nesrečneže!

Pa kneza že ni bilo mej njimi.

— Kje je bojar? — vprašal je prileten mužik, gledajoč na vse strani. — Še sledu ni za njim! Njegovih ljudij tudi ni nikjer videti! Kakor se vidi, pobegnili so naši prijatelji! Oh, gorje nam, nič nas ne reši smrti.

Korenjak v rudečem kaftanu ustavil je konja.

— Ej, stari sivec! tu so bili fantje in dekleta, kam so zbežali?

Mužik se je molče priklonil.

— Na brezo ž njim! — zakričal je črnec: — on rad molči, naj molči tedaj na brezi!

Nekaj jezdecev zlezlo je s konj in nataknilo mužiku zanjko na vrat.

— Milostljivi gospodje! Ne pogublajte starca, pustite ga! Ne pogublajte ga!

— Aha! Razvezal se je jezik staremu sivcu! Pa prepoznal je, bratec, drugokrat se ne šali! Na brezo ž njim!

Opričniki vlekli so starca k brezi. Ta trenutek začulo se je izza hiše nekaj strelav, kakih deset judij planilo je s sabljami na razbojnike, in ob jednom so jezdec kneza Serebrjanega pridrli izza vogla vasi, in s krikom napali opričnike. Kneževih ljudij bilo je pol manj, pa napad se je izvršil tako hitro in nepričakovano, da so v jednom trenutku nazaj potisnili opričnike. Knez sam je s sabljinim ročajem zbil s konja njih poveljnika. Ne pustivši mu časa, da bi se zavedel, skočil je on s konja, pokleknil mu je s kolenom na prsi in stisnil ga za grlo.

— Kdo si ti, malopridnež? — vprašal ga je knez.

— Kdo si pa ti? odgovoril mu je opričnik, hropeč in mižeč z očmi.

Knez mu je postavil samokresovo cev na čelo.

— Odgovori, prokleti razbojnik, ali te pa ustrelim, kakor psa!

— Jaz nesem tvoj sluga, razbojnik, — odgovoril je črnobradec, ne da bi pokazal, kako bojazen, — a tebe bodo obesili, ker si se predrznil dotakniti carskih ljudij!

Petelin samokresa se je sprožil, pa kremen ni ukresal smodnika in črnec ostal je živ.

Knez se je ozrl okrog. Nekaj opričnikov ležalo je ubitih, druge so vezali kneževi ljudje, nekaj jih je pa ušlo.

— Zvežite še tega! — rekel je bojar, in gledajoč zverski, pa vendar prikupljivi obraz, ni se mogel zdržati nekakega začudenja. „Mora se reči, da je korenjak!“ — mislil si je knez: — škoda, da je razbojnik!

V tem pristopil je h knezu njegov konjar Mihejič.

— Glej, milostljivi gospod, — rekel mu je kazajoč cel povezok tenkih in krepkih vrvic z zanjkami na konci, — vidiš take zanjke vozijo seboj! Vidi se, da je njih poglavitno delo moriti ljudi, da bi jih vrag vzel!

Tu so borci pripeljali h knezu dva konja, na katerih sedela sta dva človeka zvezana in privezana k sedloma. Jeden bil je starec s kodrasto, sivo glavo in dolgo brado. Njegov tovariš, črnooki fant, moral je imeti kakih trideset let.

(Dalje prih.)

skemu zakladu. Gospoda Treun in J. Wölfling govorita zato, naj bi zbor vsako leto svoto določeval, g. Špalek pa predlaga naj se določi jedenkrat za vselej, da gre 4 gld. v bolnišni, 4 gld. v penzijski zaklad. Ta predlog podpirata gospoda Klemenčič in Baumgartner in se tudi vzprejme. Mesto zaradi mnogih poslov odstopivšega g. Janko Kneza se nikdo ne voli za prvega blagajnika, ampak bode še jedno leto, kakor doslej, ta posel opravljal gosp. namestni vodja Treun. Konečno g. Drahsler mej občinam odobravanjem društvenikov čestita g. vodji Alexandru Dreo-tu na odlikovanje z redom železne krone. Gospod Dreo se zahvali za čestitanje in obljubi, da bode koristi tega humanitarnega društva vsekdar pospeševal. Potem se zaključi zborovanje.

— (V Pragi) v narodnem gledališču se bode v 30. dan marca svirala Velika slovanska koračnica od P. Čajkovskega. Ta skladba je, kakor trdi strokovnjaki, trajne vrednosti in visoko nadkriljuje vse jednake umotvore. Skladatelj je razne slovanske motive po briljantnej in genialnej instrumentaciji zjedini v harmonično celoto, ki napravi povsod velik učinek. Ta slovanska koračnica predstavljala se je do sedaj v vseh večjih mestih Rusije in v koncertih v Nemčiji, na Francoskem in na Danskem. Opozarjamo tudi naše muzikalne kroge na to epohalno delo.

— (Sokolskih društev) je sedaj vsega vkupe 131. Na Českem in Moravskem 104, izven teh dveh dežel 7, v Ameriki 20. Vsa društva broje 13.489 članov, izmed jih je v Česki in Moravski 11.086, v Ameriki 887, v nečeskih deželah 1516.

— („Przegląd Powszechny“) zove se mesečnik v poljskem jeziku, ki je izhajati jél začelkom tega leta, Temu listu, ki obeta biti strogo katolišk in konservativen, je tudi namen „čitatelje seznanjati s slovanskimi narodi, ki so s Poljaki zvezani po rodu, jeziku, sosesčini, rado tudi po zgodovini“; zato si je po raznih slovanskih pokrajinah pridobil sotrudnikov; četudi v Slovencih, nam ni znano. Prvi zvezek prinaša razpravo „O Hrvatih v Dalmaciji. To veliko podjetje vodi g. M. pl. Morawski v Krakovem.

— (Vabilo k občnemu zboru) Ptujске Čitalnice dne 2. marca t. l. ob 4. popoldne. Dnevni red: Poročilo predsednikovo; poročilo tajnikovo; poročilo blagajnikovo; poročilo revizijskega odseka; volitev novega odbora; volitev revizijskega odseka; posamezni nasveti.

— (Iz Gornjegagrada) se nam piše 9. februvarja. Naša „Čitalnica“ je imela 3. dan t. m. svoj 5. občni zbor. Pri katerem so bili voljeni: predsednikom č. g. Potočnik Lovro, dekan; podpredsednikom g. Detiček Jurij c. kr. notar; blagajnikom g. Krajnc Jože, župan; tajnikom gospod Spendé Matej, učitelj; odbornikom gg. Wolf Rajmund, c. kr. notar in Lončar Fran, not. konc.; odb. namestnikom gg. Mikuš Jože, tržan in Dedič Matej, učitelj. Po volitvi je bila večerna zabava — vsak se je dobro imel. Čitalnica napravi v predpustnem času še jedno veselico s tombolo, maskarado in plesom in sicer v 25. dan t. m. na pustni pondeljek. Ustopnina je udom prostovoljna, neudom pa 20 kr. Večji darovi se hvaležno sprejemajo.

— (Spored veselice) vršče se v Višnji Gori v gorenjih sobah gostilne g. M. Omahna dne 17. svečana: 1. A. Nedved: Zvezna, čveterospev. — 2. C. Umlauf: Jek v dolu (Das Echo im Thale), za dve citri, svirata gospoda Gilly starejši in mlajši. — 3. Boječi Matevž, šaloigra v 2. dejanjih, igrajo šolarji. — 4. Ant. Hajdrih: Mladini (od Urala) zbor. — 5. dr. B. Ipavic: Domovini, dvospev in zbor. — Ker je čisti dohodek namenjen revnim šolarjem Višnjegorske trirazredne šole, neso meje stavljene blagodarnosti dobrotnikov. — Začetek ob 7. uri zvečer.

— (Žavski pevci) priredijo v pevski dvorani gospoda Hausenbichler-ja v Žavci dne 23. svečana 1884. l. pevski večer s plesom. Začetek ob 1/2 8 zvečer. Ustopnina 50 kr. Čisti dohodek je namenjen v nakup potrebnih muzikalij.

— (Bralno društvo v Vel. Žabljah) priredi v nedeljo 17. t. m. v svojih prostorih: ples in tombolo. Pri plesu bode svirala godba c. kr. pešpolka šte. 62 iz Gorice. Ples prične ob 6. uri; tombola bode pred plesom. Med počitkom prosta zabava. Vstopnina k plesu znaša za ude 50 kr. za neude 1 gld.

— (Razpisano je mesto) pristava pri c. kr. okrajnej sodnji v Kranji. Prošnje do 26. t. m.

— (Razpisana je služba) nadučitelja ob enem šolskega vodje na štirirazrednici v Metliki. Plača 600 gld., službena doklada 100 gld., pestavno določene priklade in letna stanarina 50 gld. Prošnje do konca t. m. na c. kr. okrajni šolski svet v Črnomlju.

Podpisani prosimo slavno uredništvo „Slov. Naroda“ na podlagi §. 19 tiskovne postave za spremembo sledečega

popravka.

Ker „Slov. Narod“ v svojej 17. šte. trdi, da so tukajšnji krojaški pomočniki glasovali po našem nasvetu zoper ustanovitev delavske zadrage, ali, da se neso hoteli udeležiti volitve, primorani smo objaviti, da je to neresnica in sumničenje poročevalčev, ker mi krojaškim pomočnikom nismo dajali nikdar nikakoršnih svetov ali vodil.

V Ljubljani meseca februvarja 1884.
Ferd. Tuma. Fr. Sturm. Ed. Kriegl.

Telegram „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 12. februvarja. Pravosodni minister predloži zakon o osemletnej odvetniški praksi. Pri debati o odškodovanji nedolžno obsojenih navaja poslanec dr. Vošnjak tri slučaje, ki so se dogodili pri okrajnej sodnji v Celji. Zakon se vzprejme.

Harkov 11. februvarja. V tukajšnjem takozvanem Moskovskem trgovištu navstal je ogenj. Do sedaj je pogorelo šest zalog manu-fakturnega blaga; tudi za druge zaloge ni rešitve. Škoda je ogromna.

Razne vesti.

* („Angleški Tell“) imenoval se je mož, ki se je vsaki večer produciral pred zbranim občinstvom. Dal je namreč svoji izredno lepi, 20 letni hčerki jabelko na glavo ter ga s kroglo prestrelil. A dne 1. svečana imel je nesrečo; ravno ko nameri, spodtakne se, puška se sproži in hčerka, skozi glavo prestreljena, se zgrudi mrtva na tla.

* (Bogat strijc). Pretekli teden hodil je v Varšavi iz ulice v ulico mlad Italijan „ter pridno gonil svoje ulajne.“ A ni bil rojen berač; imenoval se je grof de Serevare, iz jako plemenite a revne rodbine. Ker ni imel nikake odgoje, sklenil je iti na tuje. Najedenkrat pa so ga jeli iskati v Varšavi, da bi mu naznanili veselo novico, dobodo ga tudi in mu povedo, da je umrl njegov jako bogat strijc, ki je svojo ogromno premoženje njemu zapustil. Dali so mu takoj precejšno svoto, odpravi se radosten nazaj v svojo domovino, „lajne“ pa podari nekemu revnemu rojaku, ki morebiti nema tako bogatega strijca, da bi ga iznenadil s svojo zapuščino.

* (Trgovina z ljudmi v Turčiji.) Carigradski dopisnik „Novago Vremeni“ objavlja v svojem listu nekatere podrobnosti o ostudnej trgovini z nesrečnimi ženskimi bitji v turške stolici. V Carigradu, — piše dopisnik, — je brez števila javnih hiš, v katerih so dekleta in žene iz vseh dežel, zlasti pa iz Male Azije, Grške in Rusije. Robkinje teh javnih haremov so tem nesrečnejše, ker po gospodujoči navadi izgube vsó osobno svobodo, ko se jedenkrat pridružene k kakemu takemu zavodu; v istini so prodano blago, s katerim sme delati lastnik zavoda, kakor hoče. Ruska dekleta, petina izmed vseh, so največ iz Odese, Kersona, Nikolajeva, in sploh iz primorskih mest. Vsak iz Odese priselji parnik pripelje nekaj deklet, ki so se nabrale v javnih hišah, pa tudi nedolžnih, katere so zvalili zviti in nevestni agenti z zapeljivimi obljubami od njih rodovin. Te ženske se v Carigradu ali popolnem pogube, ali se pa čez nekaj let revna in razrušena bitja povražajo. Dekle, ki je že bila kje engazirana velja v Carigradu 300—500 rubljev; dekleta pa, ki prvič nastopijo to karjero, plačujejo se po 700—1000 rubljev. Pa ni še dosti tega. Po južnej Rusiji se vedno klatijo okrog hudobni ljudje, ki otroke ženskega spola od 8—12 let kradejo in siloma odpeljavajo. Ti otroci se odpeljejo v Carigrad, kjer jih odgojujejo do 15 ali 16 leta potem prodajo v harem. Te dekleta se poučujejo v turščini, gospodinstvu in mahomedanskih šegah, da dobe sposobnosti za svoj bodoči poklic. Ruske oblasti rabijo vsa sredstva, da bi ta zločinstva odvrnile, pa trgovci z ljudmi znajo izogniti se uradnim naredbam, in nadaljujejo sramotno trgovino, ne da bi jih doletela kaka kazen.

Ljudsko sredstvo. Moll-ovo „Francosko žganje in sol“ daje ravno tako uspešno kakor ceneno sredstvo proti trganji po udi, ranah, oteklinah itd. Cena steklenici z navodom 80 kr. Vsak dan razpošilja po pošti nem povzetji A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlaun 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom.

Umrli so v Ljubljani:

8. februvarja: Meta Šarc, delavčeva hči, 7 mesecev, Kravja dolina št. 26, za božjastjo.
9. februvarja: Marija Kruhar, dninarka, 82 let, Kravja dolina št. 11, za starostjo.
10. februvarja: Karolina Bizil, krojačeva hči, 2 leti, Poljanska cesta št. 18, za škrofeljni.

V deželnej bolnici:

5. februvarja: Lucija Dobrovolc, gostija, 65 let, za prsno vodenico.
7. februvarja: Matevž Benedičič, črevljar, 52 let, za jetiko.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
11. febr.	7. zjutraj	740.47 mm.	— 0.6° C	brezv.	megla	0.00 mm.
	2. pop.	740.78 mm.	+ 3.2° C	sl. zah.	megla	
	9. zvečer	741.60 mm.	+ 2.2° C	sl. szh.	megla	dežja.

Srednja temperatura + 1.6°, za 2.0° nad normalom.

Dunajska borza

dné 12. februvarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	79 gld.	80 kr.
Srebrna renta	80	45
Zlata renta	101	50
5% marcna renta	94	85
Akcije narodne banke	843	—
Kreditne akcije	308	10
London	121	45
Srebro	—	—
Napol.	9	61
C. kr. cekini	—	70
Nemške marke	59	30
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	123
Državne srečke iz l. 1864.	100 gld.	172
4% avstr. zlata renta, davka prosta.	101	35
Ogrska zlata renta 6%	121	70
— 4%	90	15
— 5%	87	80
5% štajerske zemljišč. od vez. oblig.	104	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	117
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	120	25
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	106	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105	25
Kreditne srečke	100 gld.	173
Rudolfove srečke	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	114
Tramway-društ. velj.	170 gld. a. v.	227
		60

Poslano.

(15—3)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
GISSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE
poznate kas najbolje okrepljujuče piče,
I kas izkušani liek proti trajnom kašlju plućevine I
želudca bolesti grkljana I proti mehurnim kataru,
HINKE MATTONIJA
Karlovi vari i Widn.

Na etiketo in zamah,
kakor kaže podoba,
treba ostro paziti.

MATTONI'S
GISSHÜBLER

Posušene zdravilne
zelišča, korenine in cvetje,
kakor tudi (107—1)

suhe borove mladike

kupujejo se po visokej ceni v vsakej količini. Ponudbe naj se pošiljajo upravnistvu tega lista pod A. R. S. 107.

Čudovite kapljice

Sv. Antona Padovanskega.

To priprosto in naravno zdravilo je prava dobrodejna pomoč in ni treba mnogih besedij, da se dokáže njihova čudovita moč. Če se le rabijo nekoliko dnij, olajšajo in preženejo prav kmalu najtrdovratnejše želočevne bolezni. Prav izvrstno ustrezajo zoper hemorojide, proti boleznim na jetrah in na vranici, proti črevesnim boleznim in proti glistam, pri ženskih mlečnih nadležnostih, zoper beli tok, božjast, zoper skropok ter čistijo pokvarjeno kri. One ne preganjajo samo omenjenih bolezni, ampak nas obvarujejo tudi pred vsako boleznijo.

Prodajejo se v vseh glavnih lekarnah na svetu; za naročbo in pošiljatev pa jedino v lekarni **Cristofaletti v Gorici**. V Ljubljani jedina zaloga v lekarni **Jul. pl. Trnkoczy**, na Mestnem trgu št. 4. Steklenica stane 30 kr. (89—3)

Varovati se je pokvarjenih posnetkov, s katerimi se zaradi dobičkaželjnosti tu pa tam ljudstvo goljufa, dasi nemajo nobene moči in vrednosti.